

— Нѣма да го направишъ! Нѣма да го направишъ!

Слугинята взела Славча и отишла въ кухнята!

Тѣй ѝ домжчнѣло, че ѝ се плачело. А дѣцата продължавали да си моделиратъ. Колю направилъ друго гѣрне и училъ Бориса и Анка.

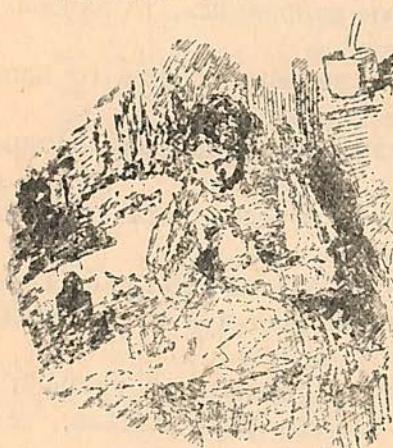
Когато майка имъ се върнала, тѣ весело ѝ разказали за всичко:

— Акулина мачка, мачка глината и нищо не направи.

Акулина излѣзла отъ кухнята съ Славча на ржцѣ и казала:

— Но ще го направя! Ще видите!

Госпожата се засмѣла.

Вечеръта, когато дѣцата заспали, Акулина бѣрзо свѣршила вечернитѣ си работи: измила сѫдоветѣ, изтрила ножоветѣ и вилицитѣ. Прѣпасала си вѣхтата прѣстилка, постлала на кухненската маса вѣстници и седнала да моделира.

— Ще направя гѣрненце. Нека да не се смѣятъ...
Бѣбривци! ..

И сърдита тя почнала работата. Почнала полека и внимателно: най-първо дѣното, послѣ странитѣ, прилепяла глината съ малки парченца.

Работата отишла дѣлго врѣме, — тукъ грапаво, тамъ криво. Тя оглаждала гѣрненцето отвѣнь и отвѣтрѣ, размачквала глината съ вода, изравняла я и най-послѣ заприличало на гѣрненце. Хубаво! ..

Колкото повече работила, толкова по-приятно ѝ ставало. Слѣдъ два часа гѣрнето било вече готово. Останало тукъ-тамъ да се поизглади и да се залепи дрѣжката.

Акулина се усмихнала. Било доста късно, но още не ѝ се спѣло.